Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — Ἐν Ἀθήναις, 25 Δεκεμβρίου 1926 — Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

Στὴν παλιὰ χώρα τοῦ Ἰούδα τριγύριζε ἡ Ξηρασία, μὲ τὰ βαθουλωμένα ἄγρια μάτια, ἀνάμεσα στὰ κιτρινιασμένα χόρτα καὶ στὰ ζαρωμένα γαϊδουράγκαθα. Ἦταν καλοκαίρι. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὶς γυμνὲς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ καὶ ὁ ἐλαφρότερος ἀέρας σήκωνε ἀπὸ τὸ σταχτὶ ξεραμένο χῶμα πυκνὰ σύννεφα ἀπὸ σκόνη. Τὰ κοπάδια ἦσαν μαζεμμένα στὶς κοιλάδες γύρω ἀπὸ τὰ ξερὰ ρυάκια.

Ἡ Ξηρασία τριγύριζε παντοῦ κι' ἐξέταζε προσεκτικὰ κάθε νερό. Πῆγε στὴ λίμνη τοῦ Σολομῶντος καὶ εἶδε ἀναστενάζοντας, ὅτι οἱ ὄχθες της, οἱ τριγυρισμένες ἀπὸ βράχους, ἔκλειναν ἀκόμη ἀρκετὸ νερό. Ἔπειτα κατέβηκε στὸ περίφημο πηγάδι τοῦ Δαυὶδ στὴν Βηθλεὲμ καὶ βρῆκε νερὸ κι' ἐκεῖ ἀκόμη. Σέρνοντας τὰ πόδια της, τράβηξε στὸ μεγάλο δρόμο τῶν καραβανιῶν ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν ἔφθασε σχεδὸν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, εἶδε τὸ πηγάδι τῶν Τριῶν Μάγων ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπάνω στὸ δρόμο, κι' ἀμέσως παρατήρησε, ὅτι τὸ νερό του κόντευε νὰ σωθῆ. Ἡ Ξηρασία κάθησε ἐπάνω στὸ πεζούλι τοῦ πηγαδιοῦ ποὺ ἦτανε φτιασμένο ὅλο ἀπὸ μιὰ μονοκόμματη μεγάλη πέτρα καὶ κοίταξε κάτω στὸ πηγάδι. Ὁ λαμπερὸς καθρέφτης τοῦ νεροῦ ποὺ βρισκόταν ἄλλοτε κοντὰ στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν τώρα πιὰ στὸ βάθος, καὶ ὁ βοῦρκος καὶ ἡ μούχλα τὸν ἔκαναν θαμπὸ καὶ ἀκάθαρτο.

Ὅταν τὸ πηγάδι εἶδε τὸ στεγνὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπο τῆς Ξηρασίας νὰ καθρεφτίζεται στὰ θολὰ νερά του, πλατάγισε ἀπὸ ἀγωνία.

—Ἤθελα νὰ ξέρα πότε θὰ ρθῆ τὸ τέλος σου, εἶπε ἡ Ξηρασία. Δὲν μπορεῖς βέβαια ἐκεῖ στὸ βάθος νὰ βρῆς καμμιὰ φλέβα νερὸ ποὺ νὰ σοῦ δώσῃ νέα ζωή. Καὶ γιὰ βροχή, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται κουβέντα πρὶν ἀπὸ δυὸ τρεῖς μῆνες.

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχη, ἀναστέναξε τὸ πηγάδι. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ· θὰ χρειαζότανε γιὰ νὰ μὲ σώσῃ, τουλάχιστο μιὰ πηγὴ ἀπ' τὸν Παράδεισο.

— Τότε δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου πρὶν νὰ ξεραθῆς ὁλωσδιόλου, εἶπε ἡ Ξηρασία.

Ἔβλεπε ὅτι τὸ παλιὸ πηγάδι ἦτανε στὶς τελευταῖες του στιγμὲς καὶ ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὸ ἰδῆ σταγόνα μὲ σταγόνα νὰ στερεύῃ.

Ἐκάθησε πιὸ βολικὰ ἀπάνω στὸ πεζούλι καὶ εὐχαριστιότανε νάκουῃ τοὺς ἀναστεναγμοὺς τοῦ πηγαδιοῦ στὸ βάθος. Ἐννοιώθε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ βλέπῃ τοὺς διψασμένους ὁδοιπόρους νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ πηγάδι, νὰ τοὺς βλέπῃ πῶς κατέβαζαν τοὺς κουβάδες καὶ δὲν ἔβγαζαν παρὰ μόνο λίγες στάλες ἀνακατεμμένες μὲ βοῦρκο...

Ἔτσι ἐπέρασε ὁλόκληρη ἡ ἡμέρα καὶ ὅταν ξαπλώθηκε ἕνα γύρο τὸ σκοτάδι, κοίταξε ἡ Ξηρασία πάλι κάτω στὸ πηγάδι. Μιὰ σταλιὰ νερὸ ἐγυάλιζε ἀκόμη ἐκεῖ-κάτω.

— Θὰ περάσω ἐδῶ ὁλόκληρη τὴ νύχτα, τοῦ ἐφώναξε, λοιπὸν μὴ βιάζεσαι τόσο πολύ. Ὅταν θὰ ἔχει πάλι τόσο φῶς ὥστε νὰ μπορέσω νὰ κοιτάξω μὲς στὸ βάθος σου, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃς πιά!

Ἡ Ξηρασία μαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ στὴ σκέπη τοῦ πηγαδιοῦ, ἐνῷ ἡ ζεστὴ νύχτα, ποὺ ἦταν πιὸ σκληρὴ καὶ πιὸ ἐπίπονη ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ἁπλωνόταν στὴ χώρα. Τὰ σκυλιὰ καὶ τὰ τσακάλια οὔρλιαζαν χωρὶς διακοπὴ καὶ τὰ γαϊδούρια κι' οἱ διψασμένες ἀγελάδες τοὺς ἀπαντοῦσαν ἀπὸ τοὺς θερμούς τους σταύλους. Ὅταν ἐν τῷ μεταξὺ φυσοῦσε ὁ ἄνεμος, δὲν ἔφερνε δροσιά, ἀλλὰ ἤτανε ζεστὸς καὶ πνιγηρὸς σὰν τὴν ἀσθμαίνουσα ἀναπνοὴ ἑνὸς μεγάλου κοιμισμένου τέρατος.

Τ' ἀστέρια ὅμως γυάλιζαν μὲ τὴ γλυκύτερή τους λάμψι κι' ἕνα μικρὸ νιὸ φεγγάρι ἔχυνε λαμπυρίζοντας ἕνα ὡραῖο πρασινογάλαζο φῶς ἐπάνω στοὺς γυμνοὺς λόφους. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν λάμψη, εἶδε ἡ Ξηρασία νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου βρισκόταν τὸ πηγάδι τῶν Τριῶν Μάγων, ἕνα μεγάλο καραβάνι.

Ἡ Ξηρασία καθόταν καὶ κοιτάζε τὴ μακρυὰ γραμμὴ ποὺ σχημάτιζε τὸ καραβάνι καὶ συλλογιζόταν πάλι μ' εὐχαρίστηση ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ πομπὴ ἐρχόταν στὸ πηγάδι καὶ δὲ θᾶβρισκε οὔτε μιὰ σταγόνα νερὸ γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα της. Ἦταν τόσες καμήλες, τόσα ζῶα, τόσοι

ἄνθρωποι, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀδιάσουν τὸ πηγάδι κι' ἂν ἀκόμη ἤτανε γεμάτο. Ἔξαφνα τῆς φάνηκε ὅτι αὐτὸ τὸ καραβάνι ποὺ ἐρχόταν μέσα στὴ νύχτα, εἶχε κάτι τὸ ἀσυνείθιστο καὶ τὸ φανταστικό. Οἱ καμήλες, καθὼς πρωτοφάνηκαν στὴν καρυφὴ τοῦ λόφου ποὺ φαινόταν νἀγγίζῃ ἀκριβῶς ἐπάνω στὸν ὁρίζοντα, ἦταν σὰν νὰ εἶχαν κατεβεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ, φάνταζαν πιὸ μεγάλες ἀπὸ τὶς συνειθισμένες καμήλες καὶ σήκωναν μὲ μεγάλη εὐκολία τὰ πελώρια φορτία ποὺ εἶχαν ἐπάνω τους.

Καὶ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἦταν ἀληθινὲς καμήλες, γιατὶ τὶς διέκρινε ὁλοκάθαρα. Μποροῦσε μάλιστα νὰ ξεχωρίσῃ ὅτι τὰ τρία ζῶα ποὺ ἐβάδιζαν μπροστά, ἦταν δρομάδες μὲ σταχτὶ στιλπνὸ τρίχωμα, ὅτι εἶχαν πλούσια φάλαρα, ὡραῖα κροσωτὰ σαμάρια καὶ πάνω τους ἦταν ἀνεβασμένοι ὡραῖοι κι' εὐγενικοὶ καβαλλάρηδες

Ὁλόκληρη ἡ πομπὴ σταμάτησε δίπλα στὸ πηγάδι, οἱ δρομάδες γονάτισαν, κάθισαν κάτω κι' οἱ τρεῖς τους στὸ χῶμα, κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν ἀνεβασμένοι ἀπάνω τους κατεβήκανε. Οἱ καμήλες ποὺ ἦταν φορτωμένες, ἔμειναν ὄρθὲς στὴ θέση τους καὶ καθὼς ἐμαζευόνταν ὁλόενα περισσότερες, δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ παρὰ ἕνα μπέρδεμα ἀτέλειωτο ἀπὸ καμπούρες καὶ λαιμοὺς καὶ στιβαγμένα δέματα.

***

Οἱ τρεῖς καβαλλάρηδες πλησίασαν ἀμέσως τὴν Ξηρασία καὶ τὴν χαιρέτησαν βάζοντας τὸ χέρι τους στὸ μέτωπό τους καὶ στὸ στῆθος. Ἐκείνη εἶδε ὅτι φοροῦσανε κατάλευκα φορέματα καὶ θέρατα σαρίκια, καὶ σὲ καθενὸς σαρικιοῦ τὴν κορυφὴ ἦταν καρφωμένο ἕνα ἀστέρι ποὺ ἔλαμπε σὰν νὰ τὸ εἶχαν ξεκαρφώσει ἀπὸ τὸν οὐρανό.

—Ἔρχόμαστε ἀπὸ μιὰ χώρα μακρινή, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ξένους, καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πῇς ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια τὸ πηγάδι τῶν Τριῶν Μάγων.

— Σήμερα ἀκόμη τὸ λέν' ἔτσι, εἶπε ἡ Ξηρασία. Ἀλλὰ αὔριο δὲν θὰ ὑπάρχει πιὰ κανένα πηγάδι ἐδῶ πέρα. Γιατὶ αὐτὸ ἀπόψε θὰ πεθάνῃ.

— Τότε καταλαβαίνω γιατὶ σὲ βλέπω ἐσένα ἐδῶ, εἶπε ὁ ὁδοιπόρος. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ πηγάδια ποὺ δὲν στερεύουνε ποτέ; Ἢ τότε γιατὶ τὸ ὀνόμασαν ἔτσι;

— Τὸ ξέρω πὼς εἶναι ἱερό, εἶπε ἡ Ξηρασία. Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάνῃ; Οἱ τρεῖς μάγοι εἶναι στὸν Παράδεισο.

Οἱ τρεῖς ξένοι ἀλληλοκοιτάχτηκαν.

—Ἔρω τὴν ἱστορία ἀπ' ὅλα τὰ πηγάδια καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὶς πηγὲς καὶ τὰ ρυάκια, εἶπε ἡ Ξηρασία μὲ καμάρι.

— Κάνε μας λοιπὸν τὴ χάρη νὰ μᾶς τὴν διηγηθῇς, εἶπαν οἱ ξένοι.

Καὶ κάθησαν γύρο ἀπὸ τὴν προαιώνια ἐχθρὰ κάθε βλάστησης, γιὰ νὰ κούσουν τὴν διήγησή της.

Ἡ Ξηρασία ξερόβηξε κι' ἀνακάθησε στὸ πεζούλι τοῦ πηγαδιοῦ ἀκριβῶς ὅπως ἕνας παραμυθᾶς στὸ κάθισμά του. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ διηγεῖται:

***

«Στὸ Ξηροχώρι τῆς Μηδείας, μικρὴ πολιτεία ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς στὴν ἄκρη τῆς ἐρήμου τῆς Ἀραβίας καὶ ποὺ γι' αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀγαπητό μου καταφύγιο, ζοῦσαν ἐδῶ καὶ πάρα πολλὰ χρόνια τρεῖς ἄνθρωποι ποὺ ἦταν διάσημοι γιὰ τὴν σοφία τους. Ἦταν ὅμως καὶ πολὺ φτωχοὶ καὶ αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα ἀσυνείθιστο, γιατὶ στὴν πολιτεία ἐκείνη τιμοῦσαν τοὺς σοφοὺς ἐξαιρετικὰ καὶ τοὺς ἐπλήρωναν πλουσιοπάροχα. Σ' ἐκείνους ὅμως τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ εἶναι ἀλλοιῶς τὰ πράγματα, γιατὶ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὑπερβολικὰ ἡλικιωμένος, ὁ δεύτερος ἦταν κυριευμένος ἀπ' τὴ λέπρα κι' ὁ τρίτος ἦταν ἕνας ἄσχημος ἀράπης μὲ κρεμασμένα χείλια. Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν ἐθεωροῦσανε τὸν πρῶτο γιὰ πολὺ γέρο ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ μάθουν τίποτε ἀπ' αὐτόν· τὸν δεύτερο ἀπόφευγαν γιατὶ φοβόνταν νὰ μὴν κολλήσουν τὴν ἀρρώστεια του· καὶ τὸν τρίτο δὲν ἤθελαν νἀκροασθοῦν καθόλου, γιατὶ ἔλεγαν ὅτι δὲν εἶχ' ἔρθει ποτὲ τίποτε σοφὸ ἀπ' τὴν Αἰθιοπία.

«Οἱ τρεῖς σοφοὶ λοιπὸν ἑνώσανε τὶς τρεῖς τους δυστυχίες. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ζητιάνευαν μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ ἴδιου ναοῦ καὶ τὸ βράδυ ἐκοιμόντουσαν πάνω στὸ ἴδιο δῶμα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς πέρναγε τοὐλάχιστο ἡ ὥρα, γιατὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους γιὰ κάθε τι τὸ θαυμαστὸ ποὺ θὰ παρατηροῦσαν στοὺς ἀνθρώπους ἢ στὰ ζῶα.

«Ἕνα βράδυ, ἐνῷ κοιμόνταν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον ἀπάνω σ' ἕνα δῶμα ποὺ ἦταν γεμάτο πυκνοφυτεμένες κόκκινες παπαρούνες, ἐξύπνησε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς τρεῖς καί, μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ μπροστά του, ἀμέσως ἐξύπνησε τοὺς ἄλλους.

«— Δοξασμένη νὰ εἶναι ἡ φτώχεια μας ποὺ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κοιμόμαστε στὸ ὕπαιθρο, τοὺς εἶπε. Ξυπνήστε καὶ σηκώστε τὰ μάτια σας στὸν οὐρανό:

«Δοιπὸν στ' ἀλήθεια», (κι' ἐδῶ ἡ Ξηρασία μαλάκωσε λιγάκι τὴ φωνή της), ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν τέτοιο ὥστε κανένας ἀπ' ὅσους τὸ εἶδαν δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸ ξεχάσῃ. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν τόσο καθαρή, ὥστε ὁ οὐρανὸς ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς μᾶς φαίνεται σὰν ἕνας θόλος στερεός, τότε φαινότανε βαθὺς καὶ διάφανος καὶ σὰν νὰ εἶχε κύματα ὅπως ἡ θάλασσα. Τὸ φῶς κυμάτιζε ἀπάνω κάτω καὶ τἀστέρια φαινόνταν σὰ νὰ κολυμποῦσαν σὲ διάφορα βάθη, ἄλλα μὲς στὴ μέση τῶν φωτεινῶν κυμάτων κι' ἄλλα ἐπάνω-ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια.

Ἀλλὰ μέσα στὸ βάθος, ἐκεῖ ψηλά, διέκριναν οἱ τρεῖς σοφοὶ νὰ ξεπροβάλλῃ μιὰ σκοτεινὴ μάζα. Καὶ τὸ σκοτάδι αὐτὸ ἔτρεχε μέσ' στὴν ἀτμόσφαιρα σὰν καμμιὰ σφαῖρα κι' ἐρχόταν ὁλοένα πιὸ κοντά· κι' ὅταν ἐπλησίασε ἐντελῶς, ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ φωτεινό. Ἦταν ὅμως φωτεινὸ σὰν τὰ ρόδα,—νὰ ἔδινε ὁ Θεὸς νὰ μαραθοῦν ὅλα,—ὅταν ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὸ μπουμπούκι. Γινόταν ὁλόενα μεγαλύτερο κι' ἡ σκοτεινὴ ὁμίχλη σκορπιζόταν ὁλόενα. Περισσότερο καὶ τὸ φῶς ἄρχισε νὰ λάμπῃ μὲ τέσσερις φωτεινὲς ἀκτίνες. Στὸ τέλος, ὅταν κατέβηκε τόσο χαμηλά, ὅσο ἦταν τὰ κοντινότερα ἀστέρια, σταμάτησε. Τότε ἐξαφανίστηκε ἐντελῶς τὸ σκότος ποὺ τὸ σκέπαζε καὶ ἀχτίδα μὲ ἀχτίδα ἄρχισε νὰ λάμπῃ τὸ ὡραῖο του τριανταφυλλένιο φῶς, ὥσπου σὲ λίγο ἔλαμψε σὰν ἕνα ἄστρο μέσ' ἀτὰ ἀστέρια.

Ὅταν ἀντίκρυσαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οἱ τρεῖς φτωχοί, ἔκριναν μὲ τὸ σοφό μυαλό τους, ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴ Γῆ θὰ εἶχε γεννηθεῖ ἕνας μεγάλος Βασιλιάς, ποὺ ἡ δόξα του θὰ περνοῦσε τὴ δόξα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Κύρου. Καὶ εἶπαν μεταξύ τους: «Δὲν θἄπρεπε νὰ πᾶμε στοὺς γονεῖς τοῦ νεογέννητου καὶ νὰ τοὺς ποῦμε ἐκεῖνο ποὺ εἴδαμε; Μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς ἀνταμείψουν μὲ καμμιὰ σακκούλα χρήματα ἢ μὲ ἕνα χρυσὸ βραχιόλι».

«Ἄρπαξαν τὰ μακριὰ ὁδοιπορικὰ ραβδιά τους καὶ ξεκίνησαν νὰ πᾶνε. Περάσανε μέσα ἀπ' τὴν πόλη καὶ βγήκανε στὴν πύλη· ἀλλὰ ἐκεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ σταθήκανε ἀναποφάσιστοι, γιατὶ μπροστά τους τώρα ἀπλωνόταν ἡ πλατεῖα ἀπέραντη ἔρημος, ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν ἀνθρώπων. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα, σπιτίσια μου γιορτή,
μέσ' στὸ χειμώνα ζεστασιὰ ἁπλωμένη,
δὲν ξέρω καὶ δὲν ἔμαθα γιατί
μὲ πόθον ἡ καρδιά μου σᾶς προσμένει.

Ποιὰ ἀνέλπιστα τῆς τάζετε σεῖς δῶρα,
τόσο μεγάλα καὶ γλυκὰ καὶ μυστικά,
ποὺ πάντα τῆς τὰ φέρνετε στὴν ὥρα,
ὅταν οἱ Μάγοι φτάνουν βιαστικά;

Τί δῶρα εἶν' αὐτὰ ποὺ οὔτε τὰ νιώθω,
ἐνῷ τὰ κλείνω στὴν καρδιὰ τόσο βαθειά,
κ' ἐνῷ τὴν πλημμυρίζουνε, μὲ πόθο
καὶ μὲ λαχτάρα αὐτὴ τ' ἀναζητᾶ;

Τῆς Πίστης, τῆς Ἀγάπης εἶν' τὰ δῶρα,
—μιὰ ζεστασιὰ στὰ βάθη τῶν χειμώνων;
ποὺ ἔρχονται πέρ' ἀπ' τῆς Βηθλεὲμ τὴ χώρα
καὶ ζοῦν μέσ' στοὺς αἰώνες τῶν αἰώνων!

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μού, μού, μού, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν κι' οἱ τρεῖς ἀγελάδες μαζί.

Ὁ μικρὸς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγαν, τόσο ἄγρια φώναζαν· Ἤθελε νὰ τὶς ρωτήσῃ γιὰ τὸν νάνο ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νἀκουστῇ, γιατὶ οἱ ἀγελάδες ἦταν φοβερὰ ἀξερεθισμένες.

Ἔκαναν σὰν νὰ εἶχε μπεῖ στὸ σταῦλο τους κανένας ξένος σκύλος, κλωτσοῦσαν μὲ τὰ πισινά τους πόδια, χτυποῦσαν τὶς ἀλυσίδες τοῦ λαιμοῦ τους, τίναζαν πίσω τὰ κεφάλια τους καὶ κουτούλιζαν μὲ τὰ κέρατά τους.

— Δὲν ἔρχεσαι κατὰ δῶ; εἶπε ἡ Κοκκίνω. Θὰ φᾶς μιὰ κλωτσιὰ ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσῃς καὶ τόσο γρήγορα.

—Ἔλα κοντά, εἶπε ἡ Ἀστέρω. Ἔλα νὰ σὲ χορέψω στὰ κέρατά μου.

— Ἔλα λοιπὸν νὰ ἰδῇς τί νοστιμάδα εἶχε ὅταν μοῦ πέταγες τὸ τσόκαρό σου ἀπάνω στὴ ράχη μου, ὅπως ἔκανες κάθε μέρα, εἶπε ἡ Κανέλλω.

— Ναὶ γιὰ πλησίασε λιγάκι γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὶς σφῆκες ποὺ μοῦ ἔχωνες στ' αὐτί, εἶπε ἡ Ἀστέρω.

Ἡ Κοκκίνω ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη κι' ἡ πιὸ ἔξυπνη κι' ἀπ' τὶς τρεῖς, κι' αὐτὴ εἶχε τὸ μεγαλύτερο θυμό.

—Ἔλα λοιπόν, εἶπε, γιὰ νὰ σὲ πληρώσω γιὰ ὅσες φορὲς τράβηξες τὸ σκαμνὶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς μητέρας σου ὅταν ἤθελε νὰ μ' ἁρμέξῃ, καθὼς καὶ γιὰ ὅσες φορὲς τῆς ἔβαλες τριλοποδιὰ ὅταν γύριζε μὲ τὸν κάδο γεμάτο γάλα, καθὼς καὶ γιὰ ὅσα δάκρυα τὴν ἔκανες νὰ χύσῃ.

Τὸ παιδὶ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ πόσο μετανοοῦσε τώρα γιὰ τὴν κακὴ διαγωγή του καὶ ὅτι ἀπὸ σήμερα πιὰ θὰ ἦταν πάντα φρόνιμος, ἀρκεῖ νὰ τοὖλεγαν ποῦ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ βρῇ τὸν νάνο . . .

Ἀλλὰ οἱ ἀγελάδες οὔτε τὸν ἄκουγαν καθόλου. Μούγγριζαν τόσο δυνατά, ὥστε τὸν μικρὸ τὸν ἔπιασε μεγάλος τρόμος καὶ φοβήθηκε μήπως καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔσπαζε στὸ τέλος τὶς ἀλυσίδες της. Τότε βρῆκε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ 'εἶχε νὰ κάνῃ, ἤτανε νὰ γλυστρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸν σταῦλο χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν.

Ὅταν βρέθηκε πάλι ἔξω, τὸ ἀγόρι ἦταν ἐντελῶς ἀπελπισμένο. Ἔβλεπε πὼς μέσα σ' ὅλη τὴν αὐλή, δὲν βρισκόταν κανένας νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ βρῇ τὸν νάνο. Κι' ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, οὔτε κι' ὁ ἴδιος ὁ νάνος δὲν θὰ τοῦ ἔκανε τίποτε, ἀκόμη κι' ἂν βρισκόταν.

Σκαρφάλωσε ἀπάνω στὸν πλατὺ πέτρινο φράχτη ποὺ περιτριγύριζε ὅλο τὸ μικρὸ κτῆμα καὶ ποὺ ἦταν σκεπασμένος μὲ βάτα καὶ μ' ἀγκάθια. Ἁπλώθηκε ἐκεῖ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συλλογισθῇ, τί θὰ γινόταν ἂν δὲν τὰ κατάφερνε νὰ πάρῃ πίσω τὴν ἀνθρώπινη μορφή του. Ἂν ἐγύριζαν τώρα ὁ πατέρας του κι' ἡ μάννα του ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, θὰ πέφτανε σὲ μεγάλο θαυμασμό. Μὰ καὶ σ' ὅλη τὴν χώρα ἀκόμη θὰ μιλοῦσαν γι' αὐτόν, κι' οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ Βέμμενχαγκ κι' ἀπὸ τὸ Τόρπ κι' ἀπὸ τὸ Σκονράπ, κι' ἀπὸ ὅλα τὰ χωριὰ ἕνα γύρο, θὰ ἐρχόνταν ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν τὸν ἔπαιρναν, κι' ὁ πατέρας του 'κι' ἡ μάννα του μαζί, γιὰ νὰ τὸν δείχνουν στὰ πανηγύρια! Ἀ, ἦταν φοβερὸ μονάχα ποὺ τὸ συλλογιζόταν. Στὸ τέλος θὰ τοῦ ἦταν προτιμότερο, νὰ μὴν τὸν ἔβλεπε πιὰ κανένας ἄνθρωπος. Ἄχ, τί δυστυχισμένος ποὺ ἦταν! Σ' ὅλο τὸν ἀπέραντο κόσμο δὲν ὑπῆρχε βέβαια ἄλλος πιὸ δυστυχισμένος ἀπ' αὐτόν. Δὲν ἦταν πιὰ ἄνθρωπος ἀλλὰ ἕνας μαγεμένος νάνος.

Ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ νοιώθῃ τί σημασία εἶχε τὸ νὰ μὴν εἶναι ἄνθρωπος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

{ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ}

Δ'.

Ὁ Φούσκας ἔτριβε τὰ μάτια του: Ποῦ ἔβλεπε «Μεγάλο Βουνὸ» ὁ Μπέμπης;.. Ὁ Κόρακας, τὸ ἀληθινὰ μεγάλο βουνὸ τοῦ νησιοῦ, ἦταν ἀπὸ τἄλλο μέρος· δὲν φαινόταν καθόλου ἀπὸ κεῖνο τὸ παράθυρο. Καλέ, τὸ βουναλάκι τοῦ Προφήτ'-Ἠλία, δυὸ βήματα ἔξω ἀπ' τὴν πόλη, ἐκεῖ μέσ' στὴ μύτη τους, ὁ φίλος τοὺ τὄλεγε «Μεγάλο Βουνό»;

— Μὰ ποῦ εἶναι;.. ψιθύρισε ὁ Φούσκας.

— Ὤ, Θέ μου! φωναξε ὁ Μπέμπης. Κοτζὰ-βουνὸ δὲ βλέπεις ἐσύ; Ἢ δὲ σοῦ φτάνει γιὰ λημέρι;.. Νά, στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς θἄχουμε τὴ συμμορία... Ἐκεῖ-πέρα, στὸ ἄλλο βουνὸ ποὺ βλέπεις, θὰ εἶναι τἀποσπάσματα

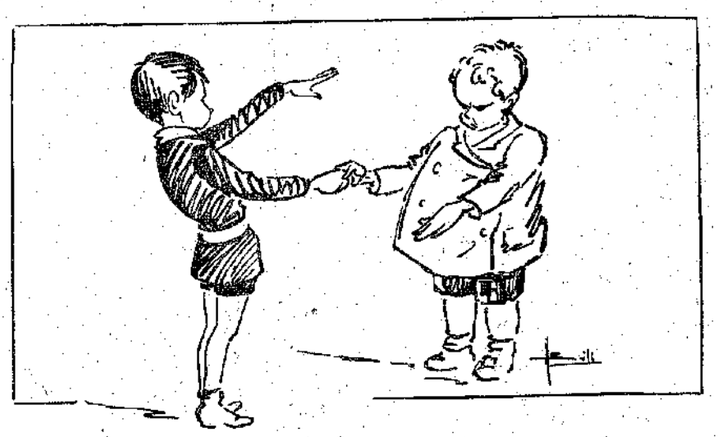

ποὺ θὰ μᾶς κυνηγοῦν. Θὰ τοὺς ρίχνουμε τουφεκίδι ποὺ θὰ πηγαίνει καπνός. Καὶ τἀποσπάσματα ὅπου φύγει-φύγει!..

Ἀλήθεια, στὸ πλάϊ τοῦ μικροῦ λόφου τοῦ Προφήτ'-Ἠλία, ἦταν κι' ἕνας ἄλλος, πιὸ χαμηλός, ὁ λόφος τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Κι' ὁ κατέργαρος ὁ Μπέμπης τοποθετοῦσε μὲ τὴ φαντασία τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἐκεῖ, γιὰ νὰ τἄχῃ ἀποκάτω του καὶ νὰ τὰ νικᾷ πιὸ εὔκολα μὲ... τὴ φαντασία.

Ὡστόσο ὁ Φούσκας, ποὺ ὅσο κοντὸς κι' ἂν ἦταν, εἶχε καὶ τὴν πονηριά του, συμπέρανε τέλος πὼς αὐτὰ ποὺ σχεδίαζε ὁ Μπέμπης, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιχνίδι. Δὲ βαριέσαι ποὺ «θἄβγαιναν ληστὲς» ἀληθινά! Ἕνα περίπατο θἄκαναν ὥς τὸν Προφήτ'-Ἠλία. Κι' εἶπε τοῦ φίλου του ἀποφασιστικά:

— Καλὰ λοιπόν, σύμφωνοι! Ὅταν θέλῃς, ἔρχουμαι μαζί σου κι' ἐγώ.

—Ὁρκίζεσαι;

—Ὁρκίζουμαι!

— Δός μου τὸ χέρι σου.

—Ὁρίστε!..

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔσφιξαν τὰ χέρια: Ἡ «συμμορία» τοῦ καπετὰν-Μπέμπη ἦταν καμωμένη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἤθελε νὰ τοῦ ἐξηγηθῇ, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη, νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅσο μποροῦσε τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἐξαιτίας του δάρθηκε, φυλακίσθηκε δυὸ μέρες καὶ ζημιώθηκε ὁλάκερο φόρτωμα ἀπὸ καπέλλα! Κι' ἐκεῖνο ποὺ ἔθλιβε ἀκόμα περισσότερο τὸν Τζάκ, ἦταν ποὺ ὁ Μπελιζαίρ, φεύγοντας ἔτσι γρήγορα, δὲν θὰ ἔμαθε ἀπὸ κανένα τί εἶχε συμβεῖ καὶ θὰ διατηροῦσε ἴσως τὴν ἰδέα πὼς ὁ μικρός του φίλος ἦταν ἕνας κλέφτης!

***

Μ' ὅλ' αὐτά, τὴν Κυριακὴ ἐκείνη, ὁ Τζάκ, ἀφοῦ κάθησε στὰ γεύμα τῶν ἀρραβώνων τῆς Ζεναΐδας καὶ τοῦ Μανζέν, χόρευε κι' αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους, ὅταν ἄξαφνα μπῆκε στὴ σάλα ὁ Νταρζαντόν. Ἔτσι σοβαρὸς ποὺ ἦταν, ἐπίσημος καὶ μαυροφορεμένος, τοὺς τρόμαξε ὅλους. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νἀλλάξῃ ὕφος. Τοῦ ἄρεσε, φαίνεται, τόσο πολὺ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πάρει γιὰ τὴν περίσταση! Τοῦ κάκου τοῦ ἔλεγαν, τοῦ ἐξηγοῦσαν πὼς ὁ Τζὰκ ἦταν ἀθῶος, πὼς τὰ λεπτά, κλεμμένα ἀπὸ ἄλλον, εἶχαν βρεθεῖ καὶ πὼς ἐρχόμενος τώρα στὸ Ἰντρέ, εἶχε διασταυρωθεῖ μ' ἓν' ἄλλο γράμμα τοῦ κ. διευθυντῆ ποὺ διόρθωνε ὅλο τὸ κακὸ ποὺ εἶχε προξενήσει τὸ πρῶτο. Τοῦ κάκου ἔβλεπε νὰ μεταχειρίζονται τὸν Τζὰκ σὰν παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ ὅλοι, ἀπὸ τὸν γέρο-Ρουντίκ ποὺ τὸν χάϊδευε καὶ τοῦ ἔλεγε «ἀστῖρο μου!», ὥς τὴ Ζεναΐδα ποὺ τοῦ ἔπιανε μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἀνακάτευε τὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὁ ποιητὴς ἤθελε καὶ καλὰ νὰ βγάλῃ τὸ λόγο του! Καὶ γυρίζοντας στὸν Ρουντίκ, ἄρχισε νὰ τοῦ ζητεῖ συγγνώμη γιὰ τὴ λύπη ποὺ τοὺς ἐπροξένησε ὁ Τζάκ...

— Μὰ ἐγὼ μᾶλλον πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπ' τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί! τὸν ἔκοψε ὁ Ρουντίκ.

— Καθόλου! ἀποκρίθηκε ὁ Νταρζαντόν. Ἐσεῖς κάματε σ' αὐτὸν τὸ χρέος σας πάντα!

Κι' ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ μὲ στόμφο γιὰ χρέη, γιὰ καθήκοντα, γιὰ τιμιότητα, γιὰ φιλοπονία καὶ καθεξῆς. Μιὰ ὁλάκερη ὥρα ἀλάλιαζε τοὺς ἀνθρώπους ρητορεύοντας. Ἐπιτέλους ὁ γέρο-Ρουντίκ δὲν ἐβάσταξε καὶ τοῦπε:

— Δὲν πίνετε καὶ κάτι τί; Θὰ φρύγῃκε ὁ λαιμός σας τόσην ὥρα ποὺ μιλάτε.

Ἔτσι μόνο ἀποφάσισε ὁ ποιητὴς νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ πιῇ τὸ καλὸ κρασὶ μὲ τοὺς διαλεχτοὺς μεζέδες ποὺ τοῦ ἐπρόσφερε ἡ καλὴ Ζεναΐδα.

Ἀπ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντο «λογίδριο» τοῦ Νταρζαντόν, ἕνα μόνο πρᾶγμα κατάλαβε ὁ Τζάκ: πὼς ὁ πατριός του εἶχε κάνει ὁλάκερο ταξίδι ὥς τὸ Ἰντρέ, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπ' τὴ φυλακή. Ἀδιάφορο ἂν δὲν ἦταν πιὰ ἀνάγκη νὰ τὰ δώσῃ· θὰ τἄδινε ὅμως, ἦταν πρόθυμος. Τὰ εἶχε σ' ἕνα μεγάλο πορτοφόλι, ποὺ πολλὲς φορὲς τὄδειξε καθὼς μιλοῦσε καὶ τὸ χτύπησε λέγοντας: «Ἔφερα τὰ χρήματα!» Ἔ, αὐτὸ τοῦκανε μεγάλη ἐντύπωση τοῦ μικροῦ Τζάκ! Γιατί ἐνόμιζε πὼς πραγματικῶς ὁ Νταρζαντὸν θὰ ἐθυσίαζε ἕξη χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὴν περιουσία του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Τὸν ἀγαποῦσε λοιπόν; Ἡ ἀντιπάθειά του, ἡ ἔχθρα του πρὸς τὸ παιδὶ τῆς γυναίκας του ἦταν ψεύτικη, προσποιητή; Κι' ὁ Τζὰκ παρεξηγοῦσε τόσον καιρὸ τὸν καλὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν εἶχε γιὰ κακό;

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τζὰκ ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὸν Νταρζαντὸν μὲ ἀλλοιώτικο μάτι. Μὰ κι' ἐκεῖνος κατάλαβε τὴ μεταβολή. Καὶ βλέποντας τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ ἔδειχνε τώρα ὁ μικρός, συλλογιζόταν: «Ἐπιτέλους τὸν ἐδάμασα!»

Ἡ ἰδέα αὐτή, καθὼς κι' ἡ ἐγκάρδια δεξίωση στοῦ Ρουντίκ, τὸν ἔκαμαν πολὺ εὐδιάθετο. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΥΤΑ ΠΕΡΙΣΣΕΨΑΝ...

Ὁ ποιητὴς Μιλτιάδης Μαλακάσης διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο περιστατικό.

Κάποτε, στὴν πατρίδα του, ἔδωσε τὸ ρολόι του νὰ τοῦ τὸ διορθώσῃ ἕνας ρολογάς, ποὺ τοῦ τὸν εἶχαν συστήσει γιὰ πολὺ εὐσυνείδητο.

Ὅταν ξαναπῆγε νὰ τὸ πάρῃ, τὸ βρῆκε ἕτοιμο, κουρδισμένο, βαλμένο στὴν ὥρα, νὰ δουλεύῃ λαμπρά. Εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ρώτησε τὸ ρολογὰ τί τοῦ χρωστοῦσε.

— Πέντε δραχμές, κύριε.

— Ὁρίστε, Εὐχαριστῶ. Χαίρετε.

Ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ὁ ρολογὰς τὸν φώναξε:

— Κύριε! νὰ πάρετε κι' αὐτά...

Καὶ τοῦ ἔδωσε, μέσα σ' ἕνα χαρτάκι, κάτι βιδίτσες, κάτι ροδίτσες...

— Μ' αὐτὰ τί εἶναι; ἀπόρησε ὁ ποιητής.

Κι' ὁ ρολογάς:

— Αὐτά, κύριέ μου, περίσσεψαν ἀπὸ μέσα. Νὰ μὴ σᾶς τὰ κρατήσω...

Περίσσεψαν!;..

Ὡραῖο διόρθωμα εἶχε κάνει τοῦ κακόμοιρου τοῦ ρολογιοῦ. Ἀλλὰ τί εὐσυνειδησία, ἀλήθεια, ποὺ τὴν εἶχε ὁ ἀσυνείδητος αὐτὸς ρολογάς!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἀληθινά, ὁ Μαμοῦ γνώριζε τὰ μυστικὰ βότανα ποὺ γιατρεύουν καὶ τὰ βότανα ποὺ σκοτώνουν. Ὅταν ἕνα φίδι ἢ μιὰ μύγα τσὲ-τσέ, ποὺ φέρνει τὴν τρομερὴ ἀρρώστια τοῦ ὕπνου, δάγκωνε ἕναν ἰθαγενή, ἔτρεχαν ὅλοι στὸ γιατρὸ ποὺ τοὺς ἔσωζε ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ὁ σοφὸς μαῦρος δὲν μιλοῦσε σχεδὸν ποτὲ καὶ ζοῦσε μοναχὸς πάντα μέσα στὴν καλύβα του, ὅπου ἑτοίμαζε τὰ φάρμακά του. Κάποτε-κάποτε, χανόταν ἑβδομάδες ὁλόκληρες, γυρίζοντας στὰ δάση ἢ στοὺς βάλτους, γιὰ νὰ βρεῖ τὰ μαγικά του βότανα.

Ἔτσι ὁ μεγάλος γιατρὸς δὲν εἶχε καιρὸ νἀσχοληθεῖ μὲ τὴ μικρή του Ἰσλέ, ποὺ ζοῦσε μὲ ἀρκετὴ ἐλευθερία. Γι' αὐτὸ κι' ὁ βασιλιὰς θέλησε νὰ βάλει τὴν κόρη τοῦ μεγάλου του μάγου νὰ ἀκούει μαζὶ μὲ τὸ γιό του τὰ μαθήματα τοῦ Πατατούκα.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὴ γεμάτη ἑτοιμασίες, ἡ μικρὴ Ἰσλὲ ἦταν λυπημένη καὶ δὲν ἔπαιζε καθόλου μαζὶ μὲ τὶς συνομιλήκές της, ποὺ χόρευαν τριγύρω στὸ τὰμ-τάμ, ἢ ἔκαναν μπάνιο στὸ ποτάμι.

Καθόταν μοναχὴ στὰ σκαλοπάτια τῆς βασιλικῆς καλύβας καὶ φαινόταν ἀπορροφημένη στὶς σκέψεις της. Ἀργότερα θὰ ἰδοῦμε τί συλλογιζόταν καὶ τί ἀποφάσιζε...

**

Ὁ ἥλιος βρίσκεται μεσουρανίς. Εἶναι μεσημέρι. Ἕνας μαῦρος κρεμνᾷ τὸ τὰμ-τάμ του στὸν ἱερὸ στύλο καὶ χτυπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη, δίνοντας ἔτσι τὸ σύνθημα τοῦ γεύματος.

Εὐθὺς τρέχουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιὰ Τόφφα, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μέρος τους στὸ ἀποχαιρετιστήριο αὐτὸ γεῦμα.

Τὴν ἴδια ὥρα, βγαίνει στὴν πόρτα τῆς βασιλικῆς καλύβας ὁ μαῦρος ἡγεμόνας ποὺ φορεῖ τὴν κόκκινη ἐπίσημη χλαμύδα του, κι' ἔχει τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τοῦ πρίγκηπα Μοκοκό, σὰ νὰ τὸν ἔδειχνε ἔτσι στὸ λαό του.

Φωνὲς καὶ ζητωκραυγὲς ὑποδέχτηκαν τὸ βασιλιὰ καὶ τὸ διάδοχο.

Πίσω τους ἐρχόταν ὁ χοντρὸς Πατατούκας, μὲ πρόσωπο, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Μὰ κι' ὁ Μοκοκὸ φαινόταν χαρούμενος. Ἡ μαγικὴ λέξη Παρίσι, ἔδινε φτερὰ στὴ φαντασία του καὶ ὁ μικρὸς ἦταν ἀνυπόμονος νὰ γνωρίσει αὐτὰ τὰ μακρυνὰ κι' ὡραῖα πράγματα, ποὺ τοῦ τὰ εἶχε περιγράψει ὁ καθηγητής του.

Ὡστόσο, καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ λαό του, ὁ Μοκοκὸ διέκρινε καὶ τὴν Ἰσλὲ ποὺ καθόταν πάντοτε στὴ

γωνιὰ τῆς καλύβας, ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη.

Εὐθὺς κατάλαβε πόσο τῆς φαινόταν ἀχάριστος. Ἔτρεξε κοντὰ στὴ μικρή του φιλενάδα καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ φάνε μαζύ.

Ἡ μικρούλα τὸν ἀκολούθησε.

— Μὴ μοῦ κρατᾶς κάκια, Ἰσλέ, τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο, δὲ μποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μου, νὰ ὑπακούω στὸν πατέρα μου ποῦναι καὶ βασιλιάς μου.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Ἰσλέ, καὶ δὲ σοῦ κρατῶ ἐγὼ κάκια...

Μόνο ποὺ εἶμαι λυπημένη, πολὺ λυπημένη.

Τὰ παιδιὰ σταμάτησαν τὴν κουβέντα τους, γιατὶ ἄρχιζε τὸ γεῦμα.

Ὁ βασιλιὰς Τόφφα περιποιήθηκε πολὺ τοὺς ὑπηκόους του. Ἔφαγαν κι' ἤπιαν πάνω ἀπὸ τρεῖς ὧρες. Δοχεῖα κρασιοῦ καὶ ρακῆς ἄνοιξαν κι' ἄδειασαν κι' ὁ κ. Πατατούκας δὲ φάνηκε φυσικὰ καθόλου δύσκολος. Εἶχε ὡστόσο τὴ φρονιμάδα νὰ καταλάβει ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνει στουπὶ στὸ μεθύσι, καθὼς τὸ συνήθιζαν οἱ ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι τῶν Ἀκουτονάρ. Αὐτὸ βέβαια θὰ ἦταν κακὸ συστατικὸ γιὰ ἕναν παιδαγωγό, ποὺ τοῦ ἐμπιστευόνταν τὴν κηδεμονία τοῦ διαδόχου. Ἄλλωστε, μποροῦσε νὰ φέρει καὶ ἀναβολὴ στὴν ἀναχώρηση, κι' αὐτὸ προπάντων ὁ κ. Πατατούκας δὲν ἤθελε νὰ τἀκούσει. Γιατὶ βιαζόταν νὰ φύγει μιὰν ὥρα νωρίτερα ἀπὸ τὸν ἀγριότοπον ποὺ ἦταν γεμάτο μυρμήγκια, κουνούπια, μύγες τσὲ-τσέ, κροκοδείλους καὶ λοιπῆς ἄλλα συχαμερὰ ζῶα, καὶ νὰ κάνει πάλι βόλτες στὸ Παρίσι μὲ τὶς τσέπες γεμάτες παράδες.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Πατατούκας κράτησε ἀξιοθαύμαστη στάση σ' ὅλο τὸ γεῦμα. Ἤπιε φυσικὰ μερικὲς μποτίλλιες, ἀλλὰ μόνο ὅ,τι χρειαζόταν ἀκριβῶς κι' ἔτσι, στὸ τέλος τοῦ συμποσίου, ἦταν κατακόκκινος καὶ μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα, ἀλλὰ διατηροῦσε ἀκόμη τὸ λογικό του καὶ τὴν ψυχραιμία του.

**

Ὁ βασιλιὰς σηκώνεται καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια προσφωνεῖ τὸν καθηγητὴ τοῦ γιοῦ του.

Μιλᾶ σὲ ἀφρικανικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ ὁ Μοκοκὸ μεταφράζει τὰ λόγια του στὸ Γάλλο.

— Ἔνδοξε σοφέ, ἔλεγε, ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ ἐμπιστευθοῦμε σὲ σένα ὅ,τι ἔχουμε πολυτιμότερο, τὸ γιὸ καὶ διάδοχό μας, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσεις στὴ χώρα τῶν λευκῶν ἀδελφῶν σου.

»Ἐκεῖ κάτω, στὴ μεγάλη πολιτεία τῶν Γάλλων, θὰ τοῦ δείξεις ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ σ' ἕνα χρόνο θὰ μᾶς τὸν φέρεις πάλι σοφὸ καὶ μὲ πεῖρα, ἕτοιμο νὰ βασιλεύσει σύμφωνα μὲ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς τρόπους, ποὺ ἐγὼ τόσο τοὺς ἐκτιμῶ. Ἔτσι θὰ κάμει τὴ χώρα τῶν Ἀκουτονὰρ μεγάλη, εὐτυχισμένη κι' ἔνδοξη!»

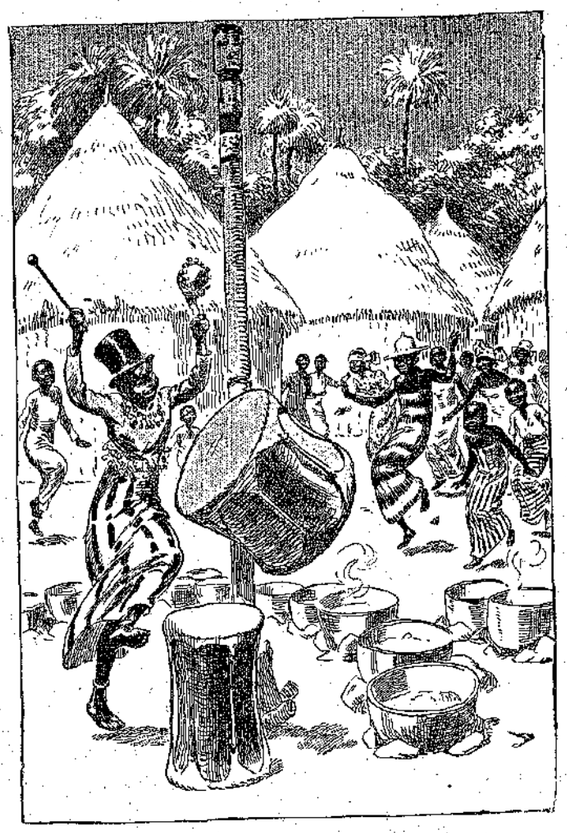

«Ἕνας μαῦρος χτυπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὸ τὰμ-τάμ...»
(Σελ. 32, στ. γ'.)

Ὁ Πατατούκας ἄκουγε ἀδιάφορα τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ προσφώνηση.

— Ναί, ναί, μουρμούριζε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ ὡραῖο λεκτικὸ ποὺ ξέρουμε ὅτι συνήθιζε νὰ μεταχειρίζεται· λέγε ἀκόμα, γεροβλάκα, σὰν δὲ βαριέσαι.

Μὰ ξαφνικὰ ἄκουσε κάτι ποὺ τοῦ τράβηξε ὅλη τὴν προσοχή.

— Θέλω, ἐξακολούθησε ὁ βασιλιάς, νὰ κρατήσει ὁ γιός μου στὸ Παρίσι θέση ἄξια ἑνὸς βασιλιᾶ. Γιαυτὸ σοῦ ἐμπιστεύομαι, μεγάλε σοφέ, τὸ σάκκο αὐτὸ ποὺ περιέχει ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα σὲ ἀκατέργαστο χρυσάφι, γιὰ νὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ διαδόχου στὴ χώρα τῶν λευκῶν.

Ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα! Ὁ Πατατούκας θαμπώθηκε μπροστὰ στὸ ἄφάνταστο αὐτὸ ποσό. Ἄπλωσε τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε λιγάκι, πῆρε τὸ σακούλι μὲ τὸ χρυσάφι ποὺ τοῦδωσε ὁ βασιλιὰς καὶ τὄχωσε ὅλος χαρὰ στὴν βαλίτσα του.

Μὰ οἱ ἐκπλήξεις του δὲν εἶχαν τελειώσει.

Ὁ βασιλιὰς ἔκαμε νόημα κι' ἕνας στρατιώτης ἔφερ' ἕνα κουτάκι καὶ τάφησε μ' εὐλάβεια πάνω στὰ βασιλικὰ χέρια.

Ὁ βασιλιὰς ἄνοιξε τὸ κουτάκι, ἔβγαλ' ἕνα πελώριο διαμάντι ποὺ ἄστραψε στὸν ἥλιο κι' εἶπε:

— Ἔνδοξε σοφέ, θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἀκόμη κι' αὐτὸ τὸ τζοβαῖρι. Εἶναι τὸ πράσινο διαμάντι ποὺ πῆρα στὸν πόλεμο ἀπὸ τὸν ἐχθρό μου, τὸ βασιλιὰ Μιγκέ. Τὸ διαμάντι αὐτὸ ἀξίζει ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα!...

Ἄ, αὐτὸ πήγαινε πολύ. Ὁ Πατατούκας ζαλίστηκε, γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε ὅτι ὅλα χόρευαν γύρω του. Ἕνα ἑκατομμύριο! Τοῦδιναν στὰ χέρια του ἕνα ἑκατομμύριο! Ὁ βασιλιὰς ὅμως ξανάρχισε, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Πατατούκας τὸν ἄκουγε ὅλος αὐτιά, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα γινόταν πολὺ ἐνδιαφέρο.

— Σοῦ δίνω τὸ πολύτιμο αὐτὸ διαμάντι, σοφὲ καθηγητή, γιὰ νὰ τὸ δώσεις στὸν καλύτερο χρυσικὸ τοῦ Παρισιοῦ νὰ τὸ δουλέψει. Αὐτὸ θὰ στολίσῃ τὴν κορώνα ποὺ θὰ φορέσει ὕστερ' ἀπὸ μένα ὁ ἀγαπημένος μου Μοκοκό!

Ἀφοῦ ἔδωσε καὶ τὸ κουτάκι στὸν Πατατούκα, ποὺ ἀπὸ κόκκινος ἔγινε χλωμός, ὁ βασιλιὰς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ δέχτηκε τὸ γιό του.

Ὅλος ὁ λαὸς παρακολουθοῦσε μὲ συγκίνηση τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἐνῷ ὁ Πατατούκας ἔσφιγγε καλὰ στὴν τσέπη του τὸ πολύτιμο κουτί...

**

Ἡ στιγμὴ ποὺ θἄφευγαν ἔφτασε. Οἱ ἄνθρωποι πῆγαν νὰ φέρουν τὶς ἀποσκευὲς κι' ὁ βασιλιὰς μπῆκε στὴν καλύβα του μαζὶ μὲ τὸ γιό του καὶ τὸ Μαμοῦ. Ἤθελε νὰ κάμει μόνος του τὶς τελευταῖες ἑτοιμασίες τοῦ γιοῦ του. Ὁ Πατατούκας πῆγε κι' αὐτὸς νὰ συμπληρώσει τὶς δικές του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

9.— Ὁ ψευδωνυμοῦχος λοιπὸν ποὺ θέλει ἀνταλλαγὴ θὰ γράψη στὴ Διάπλασι μὲ ποιὸν ἢ μὲ ποιοὺς ψευδωνυμούχους ἐπιθυμεῖ νἀνταλλάξη. Καὶ *συγχρόνως μὲ τὶς προτάσεις του θὰ στείλη τόσα τετράδιά του, συμπληρωμένα* (μὲ τὶς ἀπαντήσεις του δηλαδή, μὲ τὸ ψευδώνυμό του μπροστὰ ἢ καὶ μὲ τὄνομά του, ἂν θέλη νὰ τὸ φανερώση), *ὅσες εἶναι κι' οἱ προτάσεις του αὐτές.* (Μία πρόταση, ἕνα τετράδιο· δέκα προτάσεις, δέκα τετράδια).

10.— Προτάσεις ποὺ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ ἰσάριθμα τετράδια, **δὲν δημοσιεύονται.** Κι' ἂν ἐστάλησαν χρήματα γιὰ τὴ δημοσίευση, αὐτὰ περνοῦν στὸν «Ἔρανο γιὰ τὴ Διάπλαση τῶν Προσφύγων». (Καὶ τοῦτο γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιστρέφωνται ἢ νὰ κρατιοῦνται λογ/σμοὶ για τόσο μικρὰ ποσά).

11.—Οἱ προτάσεις ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ τετράδια θὰ δημοσιευθοῦν στὴ σχετικὴ στήλη τῆς Ἀλληλογραφίας («Μικρὰ Μυστικά»). Τότε ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἰδῇ ὅτι κάποιος τοῦ προτείνει ἀνταλλαγή, *ἂν θέλη νὰ δεχθῇ τὴν πρόταση,* (γιατὶ δὲν εἶναι κανεὶς ὑποχρεωμένος), θὰ στείλη πρὸς τὴν Διάπλασι ἕνα τετράδιό του *συμπληρωμένο.* Θὰ ἔχη δηλαδὴ τὶς ἀπαντήσεις του, τὸ ψευδώνυμό του—καὶ ἂν ἔχη πολλά, *μ' ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔγεινε ἡ πρόταση* —καὶ θὰ γράφη ἀπέξω, στὸ περιθώριο μὲ μολύβι (γιὰ νὰ σβύνεται) «γιὰ τὸν Τάδε, ποὺ μοῦ ἐπρότεινε ἀνταλλαγὴ στὸ δεῖνα φύλλο». Τὸ τετράδιο αὐτὸ ἡ Διάπλασις θὰ τὸ στέλνῃ *ἀμέσως* σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔκαμε τὴν πρόταση καὶ *συγχρόνως*, μὲ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο, θὰ στέλνη κι' ἕνα τετράδιο δικό του (ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ τῆς ἔχει ἤδη στείλει) σ' ἐκεῖνον ποὺ δέχτηκε τὴν ἀνταλλαγή.

12.— *Τρεῖς μῆνες* ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πρόταση, ἂν ἡ Διάπλασις δὲν λάβη τετράδιο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴ δεχτῇ, ἐπιστρέφει στὸν προτείνοντα τὸ τετράδιο ποὺ τῆς εἶχε στείλει, ἐκτὸς ἂν τῆς γράψη ἐγκαίρως νὰ κρατήση τὰ τετράδια ποὺ τυχὸν θὰ περισσέψουν γιὰ καινούργιες του προτάσεις. Ἐπίσης, ἂν ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν προθεσμία τῶν τριῶν μηνῶν, ἡ Διάπλασις λάβει τετράδιο ἀπὸ δεχόμενον πρόταση, θὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψη, γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρχη πιὰ στὸ γραφεῖο της τετράδιο τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ τοῦ σταλῇ πρὸς ἀνταπόδοση.

13.—Τὰ τετράδια ποὺ θὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ γραφεῖο της, ἡ Διάπλασις θὰ τὰ διαβάζη καὶ μόνο ἂν εἶναι *σεμνὰ καὶ κόσμια*, θὰ τὰ στέλνη. Ἄλλως θὰ τὰ πετᾷ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν τὰ ἐπιλήψιμα τετράδια εἶναι ἀπὸ ἕνα ποὺ κάνει προτάσεις, θ' ἀναστέλλεται κι' ἡ δημοσίευση τῶν προτάσεών του καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔστειλε θὰ περνοῦν στὸν Ἔρανο. (Βλ. πιὸ πάνω, § 18).

14.— Κάθε τετράδιο συμπληρωμένο πρὸς διαβίβαση, εἴτε ἀπὸ προτείνοντα, εἴτε ἀπὸ δεχόμενον, πρέπει νἄχῃ ἐσώκλειστο, ὄχι κολλημένο, *ἕνα γραμματόσημο (ἢ νόμισμα) μιᾶς δραχμῆς*, γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ὑπηρεσίας.

15.— Γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν στὴν Ἀλληλογραφία οἱ προτάσεις γι' ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν, πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὄχι μόνο ἀπὸ ἰσάριθμα τετράδια, μὲ τὸ μονόδραχμό τους μέσα στὸ καθένα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο τῆς δημοσίευσης: Γιὰ μιὰ ὡς τρεῖς τὸ πολὺ προτάσεις (ὅταν εἶναι μαζί, στὸ ἴδιο φύλλο), δρ. 4. Γιὰ τὶς παραπάνω ἀπὸ τὶς πρῶτες τρεῖς προτάσεις, 40 λεπτὰ ἡ λέξη (π. χ: «Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω Μ. Μ. μὲ τὸν Α», ἢ μὲ τὸν Α καὶ μὲ τὸν Β», ἢ μὲ τὸν Α, τὸν Β καὶ τὸν Γ», αὐτὸ στοιχίζει μόνο δρ. 4.—«(Ἐπιθυμῶ νἀνταλλάξω μὲ τὸν Α, Β, Γ, *Ἡρωα τοῦ Σουλίου, Ἀμαρυλλίδα*» αὐτὸ στοιχίζει δρ. 5,60—δηλ. δρ. 4. γιὰ τὶς πρῶτες τρεῖς προτάσεις ἀδιάφορο ἀπὸ πόσες λέξεις, καὶ δρ. 1.60 γιὰ τὶς τέσσερις λέξεις τῶν δύο ἄλλων).

16.—Τὰ τετράδια πρὸς τὴν Διάπλασι μπορεῖ νὰ στέλνωνται μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο καὶ ἀνοιχτὰ σὰν *ἔντυπα* κι' ἔτσι νὰ πληρώνουν λιγότερα ταχυδρομικά.(Ὅταν μάλιστα εἶναι πολλά, συμφέρει νὰ τὰ βάλη κανεὶς ὅλα σ' ἕνα μεγάλο φάκελλο, ποὺ τὸν ἀφίνει ἀνοιχτὸ καὶ τὸν δένει μὲ σπάγκο. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν ζυγίζη στὸ Ταχυδρομεῖο καὶ νὰ κολλᾷ ὅσο γραμματόσημο τοῦ ποῦν).

17.—Σ' ὅλα τὰ τετράδια ποὺ στέλνει κανεὶς πρὸς διαφόρους, μπορεῖ νὰ γράφη *τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις*. Νὰ σκεφθῇ δηλαδὴ μιὰ φορά, νὰ γράψη τὶς πιὸ ὡραῖες, ἔξυπνες *κι' εἰλικρινεῖς* ἀπαντήσεις ποὺ μπορεῖ, νὰ κάμη ἔτσι ἕνα *πρότυπο* τετραδίου, κι' αὐτὸ νἀντιγράφη κάθε φορὰ ποὺ ἔχει νὰ στείλη σὲ κάποιον.—Ὅταν ὅμως γράφη κανεὶς διαφορετικὲς ἀπαντήσεις σὲ κάθε του τετράδιο καὶ στέλνει πολλὰ μαζὶ στὴ Διάπλασι μὲ ἰσάριθμές του προτάσεις ἀνταλλαγῆς, πρέπει νὰ γράφη κι' αὐτὸς στὸ περιθώριο κάθε τετραδίου μὲ μολύβι, (Ἴδε πιὸ πάνω, § 11) γιὰ ποιὸν τὸ προορίζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως.—Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.—Ἄλλοι Διαγωνισμοί.

1.— Σὲ κάθε φυλλάδιο, ἡ Διάπλασις δημοσιεύει μία στήλη ἀπὸ 10-12 Πνευματικὲς Ἀσκήσεις διάφορες, ποὺ εἶναι ὅλες ἔργα συνδρομητῶν της ἢ ἀγοραστῶν. Οἱ Ἀσκήσεις αὐτὲς δημοσιεύονται κατόπι Διαγωνισμοῦ ποὺ ὀνομάζεται «Διαγωνισμὸς *πρὸς Σύνθεσιν* Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» καὶ γίνεται τακτικὰ μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ αὐτοῦ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι.

2.— *Δωρεὰν* μποροῦν νὰ λάβουν μέρος μόνο ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο. Οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ τἀδέλφια τους πληρώνουν γιὰ δικαίωμα συμμετοχῆς *δυὸ δραχμὲς* κι' οἱ ἀγορασταὶ *δραχμὲς πέντε.*

3.— Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ στείλη ἀπὸ μιὰ συλλογὴ —μιὰ μόνο,—ποὺ νὰ περιέχη *δεκαπέντε* ὡς *εἴκοσι* Ἀσκήσεις. Ἂν ἡ συλλογὴ περιέχη περισσότερες ἀπὸ εἴκοσι Ἀσκήσεις, λογαριάζονται μόνο οἱ *εἴκοσι πρῶτες της κατὰ σειρά*, ἀδιάφορο ἂν δὲν εἶναι οἱ καλύτερες, κι' οἱ ἄλλες σβύνονται ὅλες.

4.— Οἱ Ἀσκήσεις μιᾶς συλλογῆς μπορεῖ νὰ εἶναι ὅλων τῶν εἰδῶν, ἢ ὀλίγων ἢ κι' ἑνὸς μόνο εἴδους, ὅπως θέλει ὁ συνθέτης. Ἐννοεῖται ὅμως πὼς περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας ἔχει μιὰ ποικίλη Συλλογή, ἀπὸ μιὰν ἄλλη ποὺ ἔχει ὅλο Γρίφους ἢ ὅλο Φωνηεντόλιπα. Ὅταν ἡ Συλλογὴ περιέχη Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν, πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες κατὰ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φύλλο, (Λεξίγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, Δημώδη Αἰνίγματα, Σχήματα ἐν γένει, Κρυπτογραφικά, Μαγικὰ γράμματα, Μεταμορφώσεις κτλ. καὶ στὸ τέλος Ἀκροστιχίδες, φωνηεντόλιπα, Ἐλλιποσύμφωνα, Γρῖφοι).

5. Ἀπὸ τὶς εἴκοσι Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ *πέντε* μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ Γαλλικὲς γιὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς,—εἴτε πρωτότυπες, εἴτε παρμένες ἀπὸ γαλλικὰ περιοδικὰ γιὰ παιδιά, (ὄχι ὅμως κι' ἀπὸ Ἀναγνωσματάρια, γιατὶ αὐτὲς εἶναι πιὰ γνωστές). Ἀλλὰ καὶ στη μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση, ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ δηλώνη κάτω ἀπὸ κάθε γαλλικὴ Ἄσκηση, ἂν εἶναι πρωτότυπη, δική του, ἢ ἂν τὴν πῆρε ἀπὸ γαλλικὸ περιοδικὸ *καὶ ποιό.*

6.— Μιὰ Συλλογὴ παίρνει ἀνώτερη θέση στὸ Διαγωνισμὸ ὄχι μόνο ὅταν περιέχη καλές, ἐπιτυχημένες Ἀσκήσεις πολλῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν, ἀλλὰ προπάντων ὅταν δίνη ὅσο περισσότερα *νέα πρωτότυπα εἴδη* (ἐπιτυχημένα ἐννοεῖται). Οἱ συνθέτες Ἀσκήσεων πρέπει νὰ ξέρουν καὶ τοῦτο: Εἴδη μὲ *εἰκόνες*, ποὺ θἀπαιτοῦσαν ζωγράφο, τσιγγογράφο καὶ ἔξοδα, δὲν εἶναι δεκτά· μόνο μὲ *σχήματα* ποὺ μποροῦν νὰ γίνονται στὸ Τυπογραφεῖο σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως.

7.—Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι τακτικὰ καὶ καθαρὰ γραμμένη σὲ μεγάλου σχήματος *τετράδιο*, (ποὺ τὸ κάνει κανεὶς καὶ μόνος του μὲ δύο-τρεῖς κόλλες κοινὸ ἄσπρο χαρτί). Στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου μπαίνει ἡ ἐπιγραφὴ αὐτή: «Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸν τάδε (ἀριθμὸς) Διαγωνισμόν». Κι' ἀμέσως ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή: τὄνομα τοῦ συνθέτη, τὸ ψευδώνυμό του ἂν ἔχη, ἡ ἡλικία του,—ἀπαραίτητη,—ἡ διαμονή του κι' ἡ χρονολογία. Μέσα στὸ τετράδιο, κάθε μιὰ Ἄσκηση πρέπει νἄχῃ τὸν ἀριθμό της, (1, 2, 3 κτλ.) τὴν ἐπιγραφή της (Λεξίγριφος, Αἴνιγμα κτλ.) καὶ δίπλα τὴ λύση της. (Τὸ καλύτερο μάλιστα εἶναι νὰ τσακίζεται σὲ δυὸ ἡ σελίδα τοῦ τετραδίου κι' ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ γράφονται οἱ Ἀσκήσεις, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντίκρυ, οἱ λύσεις τους).

8.— *Στὸ τέλος* τῆς Συλλογῆς πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη αὐτὴ ἡ Διαβεβαίωση: «Δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς ὅλες οἱ Ἀσκήσεις ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸ τετράδιο εἶναι πρωτότυπες, δικές μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Δημώδη Αἰνίγματα καὶ τὰ Γαλλικά». Κι' ἀπὸ κάτω ἡ *ὑπογραφὴ* τοῦ συνθέτη ἰδιόχειρη, μὲ τὸ ψευδώνυμό του πάλι καὶ μὲ τὴν ἡλικία του.

9.— Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται σὲ *τρεῖς τάξεις* κατὰ τὴν ἡλικίαν τους: Στὴν *Ἀνώτερη* οἱ ἀπὸ 16 χρονῶν κι' ἀπάνω, στὴ *Μεσαία* οἱ ἀπὸ 12 ἕως 15 χρονῶν, καὶ στὴ *Μικρὴ* οἱ ἀπὸ 11 χρονῶν καὶ κάτω. Ὅσοι δὲν ἔχουν δηλώσει στὸ τετράδιό τους ἡλικία, πᾶνε στὴν Ἀνώτερη Τάξη, ὅ,τι ἡλικία κι' ἂν ἔχουν.

10.— Σὲ κάθε Τάξη, χωριστά, δίνονται ἀπὸ ἕξη Βραβεῖα,— ἕνα Πρῶτο, δύο Δεύτερα καὶ τρία Τρίτα, — Ἔπαινος καὶ Εὔφημος Μνεία. Κι' οἱ βραβευμένοι ἔχουν τὶς τιμὲς καὶ τὶς ἀμοιβὲς ποὺ ἀναφέρονται πάρα κάτω (στὸ ς' Κεφάλαιο περὶ Βραβείων).

11.— Καλύτερη Συλλογὴ θεωρεῖται ἐκείνη ποὺ περιέχει τὶς περισσότερες *δημοσιεύσιμες* ἀλλὰ καὶ τὶς περισσότερες *ἐκτάκτως ὡραῖες*, πρωτότυπες ἢ νέου εἴδους Ἀσκήσεις. Κάθε Συλλογὴ βαθμολογεῖται μὲ δύο ἀριθμούς. Ὁ πρῶτος φανερώνει πόσες δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις ἔχει· ὁ δεύτερος πόσες ἀπ' αὐτὲς εἶναι κι' *ἐκτάκτως ὡραῖες*· καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴ θέση τοῦ διαγωνιζομένου. Ὅταν δύο ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα, προηγεῖται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ *δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο.* Π: χ: ἕνας ποὺ ἔχει ὀκτὼ μόνο δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις ἀλλ' ἀπ' αὐτὲς οἱ ἕξη εἶναι ἐκτάκτως ὡραῖες (8+6=14) ἔρχεται σὲ ἀνώτερη θέση ἀπὸ ἕναν ἄλλο ποὺ ἔχει δέκα δημοσιεύσιμες, ἀλλὰ μόνο τέσσερις ἀπ' αὐτὲς ἐκτάκτως ὡραῖες (10+4=14). Εὔσημα ὅμως (βλ. πιὸ κάτω στὸ ς' Κεφάλαιο, περὶ Εὐσήμων) παίρνουν κι' οἱ δυὸ τὰ ἴδια, γιατὶ σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸ δίνεται στὸν καθένα ἀριθμὸς Εὐσήμων ἴσος μὲ τὸ μισὸ ἄθροισμα τῶν δύο βαθμῶν του: 10+4, 7 Εὔσημα· 10+3, 7 Εὔσημα· 10+2, 6 Εὔσημα καὶ καθεξῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ξεσπαθώνετε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1926.

Μὲ τὶς 420 σελίδες του. — Μὲ τὶς 200 εἰκόνες του. — Μὲ τὸ περιπετειῶδες «Σιδερένιο Χέρι». — Μὲ τὸν συγκινητικότατο «Τζάκ.» — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Λευκὸ Χορό».—Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 98 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά: — Πώ, πώ! Πῶς ἔγινες ἔτσι, Νίκο;
Ὁ Νίκος: —Ἔπεσα.
— Μὰ μὲ τὸ καινούριο πανταλόνι σου, καϋμένε;
— Δὲν πρόφτασα, μαμμά, νὰ τὸ βγάλω!
Ἀέλλα

* * *

Στὸ Γυμνάσιο.
—Ἀπὸ ποῦ εἶναι ὁ νέος Γυμνασιάρχης;
—Ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶναι κι' ὁ Μαθηματικός.
— Κι' ὁ Μαθηματικός;
— Οὔφ, μ' ἐξάλισες, Ξέρω κι' ἐγώ;
Γεώργιος Θ. Δανιόλος

* * *

Ὁ Γρηγόρης: — Ξέρεις, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια...
Ὁ φίλος του: — Τί μεγάλη, καλέ; Ὅλοι-ὅλοι τρεῖς εἴσαστε: ἐσύ, ἡ μαμμά σου κι' ὁ πατέρας σου.
Γυμνασιόπαις

* * *

— Γιατί, Σοφία, δὲν πίνεις τὸ κρασί σου;
— Περιμένω, μαμμά, νὰ γίνη παλιό.
Παλιὸ Κρασάκι

* * *

Στὸ Νηπιαγωγεῖο.
— Πές μου, Τοτό, τί εἶναι θάλασσα;
—Ἕνα μεγάλο νερὸ ὅπου φυτρώνουν ψάρια.
Κυρὰ-Κυραλίνα

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 49ον ἔτος της. Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἔγινε 80 δραχ. ἡ ἐτησία, 45 ἡ ἑξάμηνη, 25 ἡ τρίμηνη. Τὸ πρῶτο φυλλάδιο κάθε μηνὸς θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἔληξε ἡ συνδρομή των νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὥς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1927 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν τὸ θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ τὸ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Δεκεμβρίου 1926.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμα! Ἄρχισε τόσο καλά, μὲ τόση ὁρμή, μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἔχω τὴν πεποίθηση ὅτι φέτος ὅλοι θὰ ξεσπαθώσουν. Κι' ἡ κυκλοφορία ποὺ θαὐξήσῃ ἔτσι σημαντικά, θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὁριστικὴ ἐγκαθίδρυση τοῦ Δωδεκασέλιδου.

Αὐτὴν καὶ τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐξεσπάθωσαν: ἡ ***Μεγάλη Ἑλλάς***, τὸ ***Γυμνὸ Βουνό***, ἡ ***Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων***, ἡ ***Ἀγγελικὴ Χαβιάρα***, ἡ ***Φουρτουνιασμένη Θάλασσα***, ὁ ***Δ. Π. Καμενίδης***, ὁ ***Ἄγγελος*** (ποὺ τοῦ ἔστειλα καὶ τὸ βραβεῖο τοῦ Δημοψηφίσματος,) τὸ ***Ταπεινὸ Κυκλάμινο***, ἡ ***Εὐγενία Θεοφανοπούλου***, ἡ ***Ἀλεξάνδρα Βογιατζοπούλου***, ὁ ***Ἰάσων Φραντζισκάκης***, ἡ ***Κορνηλία Θ. Ὑφαντῆ*** (ποὺ μὲ μεγάλη χαρὰ τὴ βλέπω νὰ μπαίνῃ στὴν κίνησή μου), ὁ ***Θ. Ἀμπατζῆς***, ἡ ***Δώρα Ν. Ζαφειρίου***, ὁ ***Ν. Α. Ἀπόδιακος*** καὶ ὁ ***Μικρὸς Ἀθηναῖος***. Εὐχαριστῶ τὰ καλά μου παιδιὰ καὶ γιὰ τὰ ξεσπαθώματα, καὶ γιὰ τὰ ὡραῖα γράμματα ποὺ τὰ συνοδεύουν, καὶ γιὰ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ μοῦ δίνουν ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν.

Πολλοὶ διαμαρτύρονται γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς Ἀλληλογραφίας ποὺ ἐζήτησε ἡ ***Ἑλληνικὴ Δόξα***. Ἡ ***Μεγάλη Ἑλλὰς*** μοῦ γράφει: «Τί ἦταν πάλι αὐτό;.. Δὲν ἐχαροποίησε τὴν ἴδια τὴν ***Ἑλληνικὴ Δόξα*** ἡ ἐκτενὴς ἀπάντησις ποὺ ἔλαβε; Καὶ δὲν φαντάζεται πῶς ἔτσι θὰ τὴν ποθοῦν κι' οἱ ἄλλοι; Ἐγὼ νομίζω πὼς ὅλοι ἀνεξαιρέτως μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν τὴν Ἀλληλογραφία σου, γιατ' εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἕλξεις σου, εἶναι ἡ ψυχή σου». Κι' ἡ ***Λιλάντα***: «Δὲν συμφωνῶ καθόλου μὲ τὴν ***Ἑλληνικὴ Δόξα***. Γιὰ τοὺς μεγαλύτερους ἕν' ἀπὸ τὰ διασκεδαστικώτερα μέρη τοῦ φύλλου σου εἶναι κι' ἡ Ἀλληλογραφία. Σ' αὐτὴ βλέπει κανεὶς τὰ γοῦστα, τὸν χαρακτῆρα, τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν σου καὶ γνωρίζεται μαζί τους ἀπὸ μακρυά. Πολὺ θὰ μοῦ κακοφαινόταν ἂν ἔβλεπα ὅτι τὴν περιορίζεις.—Κι' ὁ ***Μικρὸς Ἀθηναῖος***: «Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία σου ἔχω μάθει τόσα πολλὰ πράγματα κι' ἔχω λάβει τόσες πολύτιμες ὁδηγίες (κι' ἂς μὴν τὶς ἔδινες ἀπευθείας σὲ μένα), ὥστε ἐγὼ θὰ εὐχόμουν τὸ ἐναντίο: νὰ τὴν ἁπλώσῃς ἀκόμα!» — Λοιπὸν οὔτε θὰ τὴν ἁπλώσω, οὔτε θὰ τὴν περιορίσω. Τόση θὰ μείνῃ. Ἄλλωστε ἀρκετὰ τὴν περιορίζουν κάθε τόσο οἱ Διαγωνισμοί, οἱ προκηρύξεις καὶ καθεξῆς. Ἀπὸ τοῦ χρόνου ὅμως, ὅταν τὸ φύλλο θὰ εἶναι πάντα δωδεκασέλιδο,— ἐλπίζω,— θὰ ὑπάρχῃ χῶρος γιὰ ὅλα κι' ἡ Ἀλληλογραφία τότε θἆναι ὅση χρειάζεται.

Θέκλα, Ἀλεξία καὶ ***Νικήτα***, χαίρω πολὺ γιὰ τὴν εἴσοδό σας κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ Σύλλογο ποὺ θὰ κάμετε μὲ τὴν ***Ἀράπα***. Περιμένω τὸ Καταστατικό, ἀλλὰ προπάντων περιμένω τὰ ἔργα σας.

Ὁ ***Γέρο-Δῆμος*** παρευρέθηκε σὲ μιὰ παράσταση τῆς «Στέλλας Βιολάντη» καὶ μοῦ γράφει ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε τελειότερη. Καὶ πραγματικῶς, ἡ «Στέλλα Βιολάντη» τοῦ κ. Ξενοπούλου στὸ Κοτοπούλειο, μὲ τὴ μουσικὴ τοῦ κ. Καλομοίρη, μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Ὠδείου ἀπὸ 60 ὄργανα, μὲ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη ὡς Στέλλα, τὸν Βεάκη ὡς Παναγῆ κτλ. ἦταν κάτι ἔκτακτο. Καὶ γι' αὐτὸ κάθε βράδυ, ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα σχεδόν, τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀσφυκτικά. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι οἱ ἕξη παραστάσεις τῆς «Στέλλας Βιολάντη» ἔδωσαν 100,000 δραχμές! Στὴν ἀπογευματινὴ τῆς περασμένης Κυριακῆς ἐθεάθησαν κι' ἕνα πλῆθος Διαπλασόπουλα.

Ὁ ***Εὐστράτιος Παξινὸς*** μοῦ γράφει: «Ὁ κόσμος δὲν τρώει ἄχυρα, οὔτε ὁ κόσμος τῶν παιδιῶν. Θυμᾶσαι τὸ περιοδικὸ ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ τὶς ρεκλάμες ποὺ ἔκαμε, τὸ πῆραν γιὰ δοκιμὴ καὶ πολλοὶ συνδρομηταί σου καί, ἅμα εἶδαν τί γράφει, τὸ ἄφησαν μὲ περισσότερη ἀγάπη σὲ σένα; Λοιπὸν τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶχε στὴν ἀρχὴ 25 χιλιάδες φύλλα κυκλοφορία. Καὶ πόσες ἔχει σήμερα, νομίζεις; Οὔτε δυό!»

Τί κάνει τὸ χέρι, ***Πεταχτὸ Ναυτάκι***; Ἐλπίζω νὰ σοῦ τὄβγαλαν ἀπὸ τὸν γύψο καὶ τώρα νὰ εἶσαι καλά. Ἐκεῖνα τὰ «Νέα» ποὺ ἔβαζα τότε, τὰ κατήργησα, γιατὶ τὰ ἔπαιρνα ἀπὸ ξένα περιοδικὰ κι' ἀνακάλυψα πὼς μερικὰ ἦταν ψευτιὲς κι' ἔτσι δὲν εἶχα πιὰ ἐμπιστοσύνη. Ὁ «Τζάκ» θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν πρώτη ἑξαμηνία, ἢ λίγο κατόπι, ἀλλὰ στὴ θέση του δὲν θὰ βάλω ἄλλο, παρὰ θὰ δημοσιεύω περισσότερο «Θαυμαστὸ Ταξίδι», γιὰ νὰ τελειώσῃ κι' αὐτὸ μὲ τὸ χρόνο. Ἡ προτομὴ τοῦ Πολέμη θὰ στηθῇ στὸν Ἐθνικὸ Κῆπο, σὲ μιὰ ὡραία θέση ποὺ ἔχει ὁρισθεῖ.

Πάτερ-Παχούμιε, γιὰ τὸ τετράδιο τῆς Συλλογῆς κάνουν λαμπρὰ αὐτὲς οἱ κόλλες τῶν διαγωνισμῶν. Βεβαιότατα ποὺ ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ στέλνῃ τὶς λύσεις καὶ τῶν δικῶν του Ἀσκήσεων ποὺ τοῦ ἐγκρίνονται καὶ δημοσιεύονται. Ἀλλοιώτικα θἀδικοῦνταν ὅσοι λαβαίνουν μέρος συγχρόνως καὶ στὸ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν καὶ στὸ Διαγωνισμὸ πρὸς λύσιν.

Ἤθελα νἀντιγράψω ἐδῶ μερικὲς ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις φίλων μου ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια μὲ τὰ νέα μυθιστορήματα, καὶ προπάντων τῆς ***Εὔας***, τῆς ***Μηλολόνθης***, τῆς ***Κυματιζούσης Κυανολεύκου*** κ. ἄ. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω πιὰ τόπο.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Μαγεμμένη Ρεμματιά, Μέλισσα, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Φωτεινός, Ρεζεντά, Ζουλέϊκα, Ἰνδιάνα, Ἐληά, Μόνα Λίζα*** καὶ ***Τσάρλεστον.***—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σὲ μερικὰ στὸ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

(ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 23 ΧΙΛΙΑΔ.).

95ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ντόλη Α. Ἀναστασιάδου	Δρ. 15.—
Γεωργία Χρ. Δολόγλου	» 13.—
«Ἰνδιάνα»	» 5.—
Λίλα Γ. Ζαρκάδου	» 25.—
Κατίνα Γ. Πρεβεδουράκη	» 15.—
Ἐλευθ. Ν. Ρουσσάκης	» 3.30
«Τ. Π.»	» 1.—
Ἄννα Δ. Χατζηκακίδου	» 5.—
Γεώργ. Θ. Δανιόλος	» 5.—
Μαρίκα Π. Γκίνη	» 15.—
«Φουκαρᾶς»	» 12.60
Βιολέττα Ι. Δάμπαση	» 15.—
Προηγούμεναι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 94ον Δελτίον («Ἴδε φύλ. 3ον)	Δρ. 22.249.50
Ἐν ὅλῳ μέχρι 21/12/26	» 22.379.40

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 650 περίπου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ταβιθά, κ. (Μεγ. Ἑλλ.). Μαραμένο Κυκλάμινο, κ. (ΚΚ). Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, κ. (ΕΑ). Κόκκινος Κρῖνος, ἀ. (Ζήτω ἡ Διαπλ.). Ἐσμὲ ἡ Τουρκοπούλα, κ. (3). Ἰοστέφανος, ἀ. (ΔΔΔ). Ναγκάρ, ἀ. (ΝΔ). Κατεργαράκος, ἀ. (ΜΣ). Χρυσοῦν Ρόδον, κ. (ΦΦ). Γαλάτεια, κ. (ΚΚ). Αὔρα τῆς Θαλάσσης, κ. (ΣΩ). Γρύλλος, κ. (ΝΜ). Παληὸ Βιολί, ἀ. (ΤΔ). Ροδόλφος Βαλεντῖνος, ἀ. (ΓΔ). Λεπτὴ

Καρδούλα, κ. (ΧΔ). Διαπλασιόπαις, ἀ. (ΣΜ). Ρήγας Φερραῖος, ἀ. (ΔΔ). Φάρος τοῦ Βοστόρου, ἀ. (ΔΔ). Σπινθήρ, ἀ. (ΔΔ). Δόκτωρ Φασαρίας, ἀ. (ΔΔ). Ἀρλέτ, κ. (ΚΠ). Μόλλυ, κ. (ΣΒ). Φουκαρᾶς, ἀ. (ΣΜ). Ἄθως, ἀ. (ΙΛ). Πόρδος, ἀ. (ΓΛ). Ἄρτεμις Ἀμαρισία, κ. (ΝΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἥρωΐς τοῦ Ζαλόγκου, κ. Τζοκόντα, κ. Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, ἀ. Μέλισσα, κ. Ἡρωϊκὴ Ρούμελη, κ. Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, κ. Τσέκυ Κούγκαν, ἀ. Σταυραετός, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (τὸ διόρθωσα· δὲν πταίω ἐμεῖς γιατὶ τὸ Ι ἔμοιαζε μὲ Σ. εἶδα καὶ τὶς στατιστικές, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει τόπος γιὰ τόσα ὀνόματα)· *Ἀττικὴν Χαραυγήν* (ἔ, βέβαια στὴν Τετάρτη τοῦ Γυμνασίου τὰ μαθήματα δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε· σ' εὐχαριστῶ ἐν τούτοις ποὺ ὅσο μπορεῖς θὰ καταγίνεσαι μαζί μου καὶ θὰ ξεσπαθώνῃς) *Αἰγόκλημα* (ξέρω κι' ἐγώ; ἡ μόδα, ἐδῶ τοὐλάχιστο εἶναι πιὰ τόσο γενική, ποὺ ὅσας διατηροῦν μαλλιά, εἶναι σπάνιες ἐξαιρέσεις· ἀλλά, ἀφοῦ δὲν σ' ἀφίνουν οἱ δικοί σου, γίνου καὶ σύ... ἐξαιρετική· νὰ μὴν ἔχεις γρίνιες, παιδί μου·) *Τρελούλαν* (χαίρω πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ἐλπίζω νὰ μοῦ δίνῃς συχνὰ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν·) *Ἀρχοντοπούλαν* (γιὰ κανένα ἄλλον λόγο: μόνο ἀπὸ ἔλλειψη χώρου μπορεῖ νὰ μὴν ἀπήντησα ἐκτενῶς σὲ κάποιο σου γράμμα· ἐκεῖνα μὴ σοῦ κάνουν ἐντύπωση· εἶναι λόγια ἀμαθῶν ἢ φθονερῶν·) *Κώσταν Βενετάκην* (χαίρω πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ ἐργασθῇς γιὰ τὴ διάδοσή μου·) *Δοξασμένην Φουσταναέλλαν* (ἔννοια σου καὶ δὲν εἶσαι ὁ μόνος δευτεροετὴς φοιτητὴς ὁτὸν κύκλο μας· ρώτα καὶ τὴν *Παντοχοῦ Παρών*...) *Κυματίζουσαν Γαλανόλευκον* (τί ὄμορφο τὸ γράμμα σου! ναί, καὶ μιὰ λύση μόνο μπορεῖ νὰ στείλῃ κανεὶς ἀπὸ ἕνα φύλλο· καμμιὰ ντροπή!!) *Λεπτὴν Καρδούλαν* (χαίρω πολύ, γράφε μου!) *Μαρίαν Δαπόλου* (γιατί ὄχι; καὶ σὺ μπορεῖς·) *Ροδόλφον Βαλεντῖνον* (μὲ γειὰ τὸ καινούριο!) *Παλιὸ Βιολί* (αὐτὸ σοῦ ἐγκρίνω· μετὰ χαρᾶς!) *Παῦλον Γρηγοριάδην* (ἐστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων* (ἐστειλα· ἐμπρὸς λοιπόν, νἀναδειχθῇς καὶ «κορυφαία!») *Ἡρωϊκὴν Ρούμελην* (τὰ ψευδώνυμα ἐνεκρίθησαν· ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θἀρχίσῃ ἅμα ἐγγραφοῦν· εὐχαριστῶ πολύ·) *Γρύλλον* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Ἄχ, Πόλη!* (διέκοψα· βραβεῖο ἐστειλα·) *Σίφωνα* (ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δραχ. 14,20·) *Ναπολιτάναν* (περαστικά!) *Βάρκαν τοῦ Κανάρη* (χάρηκα πολύ· ἐστειλα·) *Αἶνον* (ἐστειλα, εὐχαριστῶ·) *Σμυρνιωτάκι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· διαγ. δεκτός·) *Ἰωστέφανον* (λυσόχαρτο ἐστειλα· δυστυχῶς, τὸ τετράδιο τῶν Ἀσκήσεων τὸ κάνουν μόνοι τους οἱ διαγωνιζόμενοι·) *Καίτην Κοβότσου* (λυσόχ. ἐστειλα·) *Ἀθάμαντα* (φύλλα ἐστειλα·) *Ἀμαδρυάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πανταχοῦ Παρὼν* (τὸ ἔλαβα, ἡσύχασε· ἐστειλα καὶ 4 τετράδια·) *Λατάνιαν*, *Ἀναδρομάρην τῆς Ἀττικῆς*, *Θεοδόσιον Θεοδοσίου*, *Λυκόσκυλον*, *Ἑλενίτσαν Ἀντωνιάδου*, *Ἰβάν*, *Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ*, *Βυζαντινὸ Ἄστρο*, *Νικ. Πάνον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 25 Φεβρουαρίου.)

44. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου σοῦ εὔχομαι
Συχνὰ νὰ δοκιμάζῃς·
Σχεδὸν σὲ κάθε φράση σου
Τὸ δεύτερό μου βάζεις.
Τὸ σύνολο στὸ Μέτωπο
Τὸ φτιάνει ὁ στρατιώτης,
Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ ρίγα του
Ὁ μαθητὴς τῆς πρώτης.

Μεγάλη Ἑλλάς

45. Συλλαβόγριφος

Ἄρθρο κι' ἀπαγορευτικὸ
Καὶ τοῦ προσώπου μέλος
Ἑνώνεις καὶ βασίλισσα
Σοῦ γίνονται στὸ τέλος.

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

46. Στοιχειόγριφος

Ἂν ἀπείρακτο μάφῃσης,
Πιθανὸν νὰ πληγωθῇς·
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Τόπο νοσηρὸ θὰ ἰδῇς.

Ἀνδρομέδα

47. Μεταγραμματισμὸς

Μιᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου
Ἀλλάζω τὸ λαιμὸ
Κι' ὄνομα κάνω ἀμέσως
Ἀνδρὸς πολὺ κοινό.

Λεύλα Ε. Μίχα

48. Ψαρονόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νἀναγιγνώσκωνται κατὰ σειράν: Μᾶς στεγάζει,—μᾶς ἐπαινεῖ χωρὶς νὰ πιστεύῃ τοὺς ἐπαίνους του,— ἄγριον ζῶον, γεωμετρικὸν σχῆμα, πτηνὸν ὑδρόφιλον, ἑρπετόν, θηρίον, ἀρχαία περίφημος πόλις.

Ρωμηὸς

49-53. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μέρος, ὄρος, ἀφρός, ἄσιτος, ἀφέλεια.

Ἀειθαλὴς

54. Διπλῆ Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν μυθικὸν ἀοιδόν· τὸ δὲ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς μέχρι τῆς πέμπτης σχηματίζουν ἕνα τῶν μηνῶν:

1, Σύνδεσμος ἐναντιωματικός· 2. Χρονικὴ διαίρεσις· 3, Πρόθεσις διούλλαβος· 4, Θήκη ξίφους· 5, Ἥρως βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν· 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἀρίων

55. Φωνηεντόλιπον

γρσκ - *** - δδσκμνς

Γεώργιος Δανιόλος

56. Γρῖφος Ἰνδικὸς

Α 5 (οὐσιαστικόν), χ 7 (οὐσιαστικόν), ε 1 (πρόθεσις), λ 4 (οὐσιαστικόν), γ 9 (ῥῆμα).

Σημ.— Οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουν πόσα ὅλλα γράμματα ἔχει κάθε λέξις ἐκτὸς τοῦ σημειουμένου ἀρχικοῦ της.

Βυζαντινὸ Ἄστρο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

58. Calembour

On pourrait dire que la mer est un énorme encrier. Pourquoi?

Δημοσθένης Μιράσγετζης

59. Sans Voyelles ou sans Consonnes

Ls - ei - rssx - o - ls - ae - rvrs

Κεραυνὸς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 41

635. Σαρσαντάπορος (σαράντα, Πόρος.) —636. Αὔρα - Λαύρα. — 637. Θέμις - Θέτις.— 638. Γανυμήδης (Γ, Ν, Μ, δίς.) —639.

ΓΑΛΑΤΙΑ
ΑΡΑΒΙΑ
ΛΑΚΕΣ
ΑΒΕΛ
ΤΙΣ
ΙΑ
Α

640. Μαρία (Ἰωακεὶμ, ΑΡΙΑδνη). —641. 7+3×4 : 8 +10 : 5 — 3 = 0.— 642. Λαύρα, Ἔδεσμα, Σάπων, Βάδην, Ὀβελός, Στάσις=ΛΕΣΒΟΣ.—643-646. Παρίσιοι, Περσία, Πῶρος, πέρυσι. — 647. *Αἱ λύσεις δὲν γράφονται εἰς ἁπλὸ χαρτί.* (ἐλ εἰς εἷς. δ' ἐν γραφ, ὧν τε, εἰς ἁπλ ὄχ ἄρτι.)—648. Ἢ τάν ἢ ἐπὶ τᾶς. (y, tas, ni, épi, tasse).— 649. Qui trop embrasse mal etreint.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *33* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *18* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὴ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' — 57)
Ἀγγελε, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχάς. ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΖ' — 58)
Ἐμπρός, νέα Διαπλασόπουλα τῆς Καστοριᾶς· σᾶς περιμένομεν εἰς τὴν κίνησιν τοῦ Διαπλασόκοσμου καλὴν πρόοδο. Ἰωστέφανος

(ΚΖ' — 59)
Χίλιες ὁλόθερμες εὐχούλες δέξου, ΓΙΟΥΓΙΟΥ μου, κ' ἀπ' τὴν ἀγαπημένη σου: ΤΖΟΚΟΝΤΑ

(ΚΖ' — 60)
Ἀποχαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, ἰδιαιτέρως τὴν Λιλίκα, Κρινάκι καὶ Ἄγγελόν Δάφνης. ΚΕΡΒΕΡΟΣ

(ΚΖ' — 61)
Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου: Βραβεύονται: Μαρουσιωτοπούλα, Κρινόλευκη Νεράϊδα, Μέλισσα. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. Ἀποστείλατε ταχυδρομικά.
Μαρουσιωτοπούλα, ἔστειλα· ἔλαβες; ΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΖ' — 62)
Ἡ Πανταχοῦ Παρὼν ζητᾷ γερμανικὴ ἀλληλογραφία στὴν Ἑλλάδα ἢ στὸ ἐξωτερικό.— Νέλλη Καλογλοπούλου, Poste-Restante, Ἀθήνα.

(ΚΖ' — 63)
Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Τσάρλεστον

(ΚΖ' — 64)
Μεγάλη εὐχαρίστησι θὰ μοῦ κάμουν τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς Τζοκόντας, Γιούλη Ἄνθη, Γιοῦ-Γιοῦ, Μάγισσας, Νάτ-Πίγκερτων, Ταρζὰν καὶ Κόρης τοῦ Ταρζάν. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθοῦν μιὰ μικρὴ χάρι. Δ/σις: J. Efstatiadis (pour J. St.) Cordianou 32, Galatz (Roumanie).
ΣΙΦΩΝ

(ΚΖ' — 65)
Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες, μπαίνοντας στὴν κίνησι τοῦ περιοδικοῦ χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες Ναγκὰρ

(ΚΖ' — 66)
Ὁ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ εὐχαριστεῖ τοὺς Θεσσαλικὸν Ἀστέρα, Εὔαν, Βαλέντσιαν· ὑπενθυμίζει τὴν (ΚΖ'—13) καὶ περιμένει.

(ΚΖ' — 67)
Ἀποτελέσματα (ΚΣΤ' — 658): Βραβεύονται Φαίδρα, Τζοκόντα, Κλαίρη. Τοὺς λοιποὺς στείλαντας θερμῶς εὐχαριστῶ, Βραβευθέντες στείλατε Δ/σεις, ταχυδρομικά. Μέλισσα

(ΚΖ' — 68)
Στόπ! Δόστε ἕναν ψῆφο στὸν Διαπλασιόπαιδα. Πρώτη φορὰ εἰσερχόμενος εἰς τὴν κίνησιν τῶν Διαπλασιοπαίδων, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες.
ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΠΑΙΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΖ' — 69)
ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (Ἕδρα ἐν Θεσσαλονίκῃ)
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Δ/σις: Κουμλῆν (Δ. Δ.) ὁδὸς Δημητρίου Πολιορκητοῦ 27, Θεσσαλονίκη.

(ΚΖ' — 70)
Ψηφίστε ὅλοι τὴν ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΗ ΔΟΞΑ ὅσοι θέλετε νὰ πάρετε τὸ περιοδικὸ ποὺ ἐκδίδεται ἀπὸ φίλους τοῦ κύκλου Σας, στέλνοντας μόνο 12,50 δρ. καὶ τὴ Δ/ση στὸν Θ. Προδρόμου, Σοφαλί.

(ΚΖ' — 71)
ΘΕΚΛΑ καὶ ΑΜΕΞΙΑ, Βολιώτισσες, νὰ μὴν τρῶτε τούρτες καὶ καραμέλες, γιατί... ... ὑπάρχει καὶ ρετσινόλαδο. ΦΟΥΚΑΡΑΣ

(ΚΖ' — 72)
Ἐλλείψει ἀπαντήσεων, Διαγωνισμὸς (ΚΣΤ' —618) ἀκυροῦται. Ὑπερευχαριστῶ τέσσαρας στείλαντας. Πρώην ΜΑΡΟΥΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΙΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 16, ΑΘΗΝΑΙ